

Til § 21.

Da Menighedsraadene — under Forbehold af højere Myndigheds Stadfæstelse — er frit stillet med Hensyn til Fastsættelse af Honorarer til Kirkebetjeningen, har man ikke anset det for nødvendigt at optage i Forslaget de detaillerede Bestemmelser i Loven af 1922 om Minimumshonorarer m. m., men har anset det for tilstrækkeligt, at der i Stk. 2 henvises hertil for de Kirkebetjentes Vedkommende, for hvilke disse Bestemmelser har Betydning.

Til § 22.

Det foreslaas, at alle Sager angaaende Understøttelser til Kirkebetjente og disses efterladte fremtidig indsendes til Kirkeministeriet, hvorved der formentlig vil kunne opnaas en ensartet og for Kirkebetjentene betryggende Afgørelse af disse Sager, hvorhos der foreslaas nogle Bestemmelser til Sikring af Understøttelse særlig til Kordegne i Købstæder og Kirkebetjente, der tillige er Lærere.

Til § 34.

Maksimumsbeløbet for Befordringsgodtgørelse er foreslaaet nedsat fra 1200 Kr. til 1000 Kr. aarlig, hvorhos disse Godtgørelser fremtidig foreslaas fastsat for 5 Aar ad Gangen i Stedet for nu 2 Aar.

Endelig foreslaas det, at Udgiften til Købstadpræsters Befordring ved Begravelser paa Byens Kirkegaarde afholdes af Begravelsesvæsenet.

Til § 35.

Minimumsbeløbet for Godtgørelse af Udgifter til Konfirmandstue m. v. er foreslaaet nedsat fra 200 Kr. til 100 Kr. Med Hensyn til Maksimumsbeløbet 800 Kr. bemærkes, at Godtgørelsen kun i ekstraordinære Tilfælde vil overstige 600 Kr.

Der foreslaas derhos i Loven indført den Bestemmelse om ekstraordinær Befordrings- og Kontorholdsgodtgørelse til Sognepræster og residerende Kapellaner i større Købstæder, som siden 1. April 1924 har været optaget paa Finansloven. Godtgørelsen ydes ca. 60 Købstadpræster.

Til § 40.

Statskassens Tilskud til Pensioner til Præster og Præsteenker er foreslaaet nedsat noget under Hensyn til, at Pensions-

bidraget, der forhøjes fra 3 pCt. til 5 pCt., i sin Helhed kommer de kirkelige Lønningsmidler tilgode.

Til § 42.

Da Afløsningen af Højtidsoffer samt Offer og Accidenser er fuldt gennemført, anses det for tilstrækkeligt, at der i Loven kun optages en Bestemmelse om Omregulering af Aflønningsvederlagene.

Til § 43.

Adgangen til af Fællesfonden at yde Tilskud til Sognemenigheden, hvor en væsentlig Del af et Sogns Beboere er udtraadt af Folkekirken eller har sluttet sig til en Valgmenighed, er foreslaaet udvidet noget.

Til § 46.

Stk. 4, 1. Punktum indeholder samme Regel som § 61, 4. Stk. i Loven af 1922.

I Stk. 4, 2. Punktum er der foreslaaet en Regel for Fordelingen af de kirkelige Udgifter — bortset fra Kirkeskatten — i de Tilfælde, hvor et Sogn omfatter flere Kommuner eller Dele af forskellige Kommuner. Det foreslaas, at Udgifterne normalt deles mellem de paagældende Kommuner eller Kommunedele i det Forhold, hvori de svarer Kirkeskat 5: efter samtlige skattepligtiges virkelige Indkomst, men der gives Adgang til, at Kirkeministeriet eventuelt kan fastsætte en anden Fordeling efter Indstilling fra Menighedsraadet og indhentet Erklæring fra de vedkommende Kommunalbestyrelser, jfr. en tilsvarende Regel i § 15, Stk. 5 og 6 i Lov om Kirkers Bestyrelse m. m. af 30. Juni 1922.

Til § 48.

I Stk. 5 foreslaas det, at Revisionen af Præstelønningskassernes Regnskaber henlægges fra Provstiudvalget til Stiftsøvrigheden, der i Henhold til Stk. 3 stadfæster Overslagene for disse Kasser.

Til § 52.

I Stk. 1 har man tilstræbt en Forenkling af Regnskabsførelsen for de kirkelige Kasser ved at foreslaa, at Kirkebetjeningskassen ved selvejende Kirker bestyres i Forbindelse med Kirkekassen, ved ikke-selvejende Kirker i Forbindelse med Menighedsraadskassen.